

se avântă în treacăt,
un erete singur,
ce vâna la sigur.
Ah, scumpă căprioară,
grav iar se înfioară,
și-o zbughi de-ndată,
chiar într-o poiată,
cu inima-n pungă,
nimeni să n-o-ajungă.

C-așa-i e menirea,
să își piardă firea,
ori de câte ori,
frica-i dă fiori.

